

“La manera de ser del protagonista s’assembla a la meua d’escriure”

En Miquel Riera és un escalador mallorquí, precursor del psicobloc, una modalitat d’escalada sense corda i sobre el mar. El component de por hi fa afegir el *psico*. En Miquel Riera és el protagonista de *Setembre, octubre, novembre* (L’Altra Editorial), el llibre que acaba de publicar Joan Miquel Oliver (Sóller, 1974), el compositor i guitarrista de l’extingit Antònia Font. No és la primera vegada que s’endinsa per viarany literaris: abans havia publicat una novel·la (*El misteri de l’amor*, 2008), teatre (*Un quilo d’invisible*, 2013) i poesia (*Odissea Trenta Mil*, 2002). Ara fa un nou gir amb un dietari-*road movie* per Mallorca i Barcelona, que inclou facècies d’en Riera, pinzellades d’història musical, records propis d’infantesa i familiars i moments dislocats, com la festa amb el doble de Chuck Norris, l’estada al iot dels Murdoch o la multa de trànsit al cantant de Mishima. Oliver ha acabat la gira amb Jaume Sisa i Quimi Portet (el Col·lectiu Eternity) i l’any que ve traurà disc en solitari.

Joan Miquel Oliver.

—Per què aquesta vegada us heu fixat en un escalador?

—Aquest personatge em donava l’oportunitat d’explicar moltes coses, d’improvisar, de viure amb ell tres mesos i passar-m’ho bé i analitzar una mica la situació havent fet un reset. Era l’excusa per conèixer una realitat nova.

—No és una biografia, és més un dietari...

—És entre dietari, reportatge, apunts... A nivell formal seria un diari i a nivell conceptual podrien ser uns apunts per en un futur fer una biografia. Però tot això no deixa de ser una mica una ficció. El llibre està acabat i té sentit així com l’hem deixat.

—D’aquesta convivència amb en Miquel, què us sorprèn més?

—Del Miquel em sorprèn tot, perquè tant a nivell professional com personal és un personatge bastant atípic. Un escalador per si mateix ja és sorprenent, i més en Miquel. És un tio que ha fet 50 anys i ha viscut i ha protagonitzat el sorgiment de l’escalada a Mallorca, i coneix la història de l’escalada. Ha viatjat moltíssim, crec que forma part del tarannà habitual dels escaladors. Els escaladors són molt nòmades. I en Miquel ha escalat amb els millors escaladors del món des de sempre.

—Aquest punt de personatge que fa el que vol seria una de les coses per enamorar-se’n?

—Sí. La manera de ser d’en Miquel s’assembla molt a la meua manera d’escriure. De ser, també. Jo escric d’una manera molt improvisada. Jo veig el que estic fent en el moment en què ho estic fent. I les pàgines es van sumant i no faig un plantejament previ. En Miquel viu així.

—És un retrat d’en Miquel, de l’Oliver, però també de la Mallorca actual i de com la gent s’ho anat muntant, més enllà del boom turístic...

—El turisme és el que hi ha ara. La meua reivindicació és que hi ha moltes altres maneres de guanyar-se la vida a Mallorca que no són amb el turisme. Dins el llibre he intentat fer un poc d’apologia del potencial de Mallorca, avalat pel passat, que hi havia fins als anys 60, des de sempre.

—A la part final apareix Antònia Font i l’últim disc. Ha estat com retre comptes amb aquest final?

—Una mica sí. En aquell moment era impossible fer cap roda de premsa ni donar cap explicació. Primer, perquè no la teníem molt clara. Segon, perquè cada membre del grup tenia raons diferents per voler-ho deixar. Tercer, perquè no podies explicar-ho tot sense comprometre a ningú. Jo ho explico en pla monòleg, no dono cap explicació, simplement les sensacions que vaig tenir. Com que el diari és un reflex d’aquells tres mesos amb la intenció de no deixar-me res important haguera estat una contradicció no escriure res de la separació d’Antònia Font, que va succeir durant aquests tres mesos.

—A Mallorca se sap que l’escalada hi és important?

—El paisatge i el clima acompanyen, per fer psicobloc necessites la mar i naltros de mar n’anem sobrats. La pedra que hi ha a la mar és molt bona, molt forta, les parets són desplomades o sigui, que és ideal. No és que Mallorca sigui ideal per al psicobloc, és que el psicobloc és ideal per a Mallorca. S’hi podria potenciar un turisme d’escalada. Mallorca és un dels millors llocs del món per fer-ho i en canvi, l’interès per al turisme d’escalada és zero.

Anna Ballbona